

8 ποιήματα

Ποίημα της Κωνστάνς Δημά αφιερωμένο
στο μεγάλο Έλληνα σκηνοθέτη Θόδωρο Αγγελόπουλο

Αντίο Θόδωρε!

Με τον Θόδωρο Αγγελόπουλο πεσμένο στη γης
στοχάζομαι
πως γκρεμίστηκε στο κεφάλι μας
ολάκερη η Ελλάδα
γράφει ο φίλος μου Ανέστης

Κι εμένα
σπαράζει η καρδιά μου
με πνίγει η στεναχώρια
που `φυγε
για την « Άλλη θάλασσα»
το «Βλέμμα του Οδυσσέα»

Μα το μυαλό που καθρεφτίζεται
στα όνειρα του
ακούει
την ομιλητική σιωπή του
να εξιστορεί
«Μια αιωνιότητα και μια μέρα»

το «Μετέωρο βήμα του Πελαργού»
τον τραγικό «Θίασο» των Βαλκανίων...
«Το λιβάδι που δακρύζει»...

Είτε το θέλουμε είτε όχι
θα στρέφουν
τα βλέμματα της Ανθρωπότητας
στο «Τοπίο της ομίχλης»
μέχρι να το σκεπάσει
η «Σκόνη του χρόνου»

25.1.2012

Ελπίδα

Πάντα περιμένουμε
κάτι να τελειώσει
για ν' αρχίσει επιτέλους αυτό που προσδοκούμε
Φοράμε την ελπίδα μας
κι οδεύουμε στο χρόνο
αθόρυβα
σπέρνοντάς τον με όνειρα

Σε κάποιο σημείο
νιώθουμε την ψυχή μας να τρέμει
γδύνουμε πυρετωδώς το σώμα μας
μετά κοιτάμε έκθαμβοι
-θαρρείς βρισκόμαστε σε μουσείο τέχνης-
το έργο των βασάνων μας
με τις ποδοπατημένες επιθυμίες μας

Γυμνοί κι αδύναμοι
σαν να ξυπνάμε από μια βαριά αρρώστια
περιμένουμε να περάσει ο πυρετός
και ξαναφοράμε
την ελπίδα μας

Τι πας να κάνεις

Τι πας να κάνεις σ' ένα τοπίο σκόνης
με ρώτησαν βλέποντάς με να φεύγω εσπευσμένα
μ' ένα παράπονο φυγής
Θά' θελα – τους απάντησα –
να χαθώ μέσα στον Παρθενώνα
να γίνω το ομοίωμά του
να περιφρονώ
το θάνατο

όπως κι αυτός

Το άστρο του Μικρού Πρίγκιπα

Όλη μου τη ζωή έτρεχα
Να προλάβω τι
Να φτάσω πού
Μια νύχτα που κοιτάζα τον ουρανό
Είδα ένα άστρο
Γέλασα μ' όλη μου την ψυχή
Κι εγώ βιαζόμουν
Να προλάβω τι
Να φτάσω πού

Μέσα στην αδιάκοπη αναταραχή. Ο αφρός ανεβαίνει.
Ο ήλιος κατεβαίνει. Η αναδρομή της ιστορίας.
Προχωρώντας. Προς το τέλος. Στέκεται μετέωρη.
Στην αρχή της.

Ψάχνει ακόμα

Κουράστηκε.
Να δαγκώνει με λύσσα.
Την απελπισία της.

Γεννήθηκε πρόσφυγας. Και ψάχνει. Ακόμα. Στις τρύπες του
Κόσμου. Τη μήτρα του Σύμπαντος.

βρέχει απουσία

στις παρυφές της χαραυγής
οι κινήσεις της
τρυπάνε
τον τοίχο της κούρασης

εκείνη ικετεύει
την παρουσία
διερευνώντας
τη σάρκα των σύννεφων

βρέχει απουσία
στο αρχιπέλαγος των βροχών

ελπίζει
το ανέλπιστο

κάτω απ' τη βαριά προβιά της πλήξης

ποίηση

της εγγονής το κλάμα
στο καλωσόρισμα της ζωής

του εγγονού το γέλιο
στην παραλία του Καρτερού*

ο ίλιγγος της άνοιξης
στα πέταλα της αυγής

το κομπολόι του ήλιου
στις πλαγιές της Ακρόπολης

η έρημος του δειλινού
στις όχθες της Flagey**

η κατάρρευση της δύναμης
στο σκήπτρο του αρχηγού

ο πόθος της αγάπης
στις στάχτες του πολέμου

η μαιευτική του Σωκράτη
στην Αρχαία Αγορά

η φωνή της Αναστασίας
στη γιορτή της διασποράς

η έκθεση της Claudel
στο μουσείο Rodin

το ποτάμι του αίματος
στις φλέβες του έρωτα

η δροσιά της κατάνυξης
στα νερά της πηγής

η θλίψη της σελήνης
στο μάτι τ' ουρανού

οι ρυτίδες του χρόνου
στο κατώφλι του γήρατος

η σανίδα που τρίζει
στην καρδιά της νύχτας

τα δάκρυα της βροχής
που υγραίνουν τις σκέψεις

στην κλίνη της μοναξιάς

* παραλία της Κρήτης σε μικρή απόσταση από το Ηράκλειο

** η ονομασία της λίμνης στην Πλατεία Flagey των Βρυξελλών